Р Е Ш Е Н И Е
№ 44355

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 77 състав,** в публично заседание на 15.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7934** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по предявен от Р. Г. К. от [населено място], срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) иск за сумата от 2 000 евро, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразна Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-002603/29.05.2026 година, издадена от Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменена с влязло в сила Решение № 25286/23.06.2026 година, постановено по адм.д. № 6792/2026 година по описа на Административен съд – София-град, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на влизане в сила на отменителното съдебно решение (23.06.2026 година) до окончателното плащане на вземането.

Ищецът твърди, че със ЗППАМ е отнето свидетелството му за правоуправление. Твърди, че ЗППАМ е отменена с влязло в сила Решение № 25286/23.06.2026 година, постановено по адм.д. № 6792/2026 година по описа на Административен съд – София-град. Твърди, че в резултат на отнемането на свидетелството му за правоуправление е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, силно безпокойство, тревожност, душевен дискомфорт и чувство за безпомощност. Твърди, че невъзможността да управлява личния си автомобил е възпрепятствала навременното му придвижване до работното му място и изпълнението на служебните му ангажименти като служител в системата на Министерство на вътрешните работи, воденето и прибирането на децата му от училище и извънкласни дейности, както и полагането на регулярни

грижи и снабдяването с продукти и лекарства на неговите възрастни родители, живеещи извън [населено място], в район без редовен обществен транспорт. Твърди, че вредите са пряка и непосредствена последица от отменения незаконосъобразен административен акт.
В съдебно заседание ищецът не изпраща представител. В писмено становище от 12.10.2026 година излага подробните си съображения за основателност на предявения иск. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски.
Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуален представител, оспорва предявения иск по основание и размер. Не се оспорва фактът на съдебната отмяна на ЗППАМ, но оспорва, че ищецът е претърпял неимуществени вреди. В условията на евентуалност твърди, че не е налице пряка причинна връзка между вредите и отменения административен акт. Отделно от това, в условията на евентуалност, твърди, че периодът на увреждането е много кратък – от 29.05.2026 година до 05.06.2026 година. Твърди, че е налице съпричиняване по чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ, тъй като ЗППАМ е издадена за това, че жалбоподателят управлява автомобил без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ повече от три месеца преди проверката, за което ищецът като собственик е знаел. Оспорва претенцията за присъждане на законната лихва като твърди, че не е налице покана. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск. В условията на евентуалност – да го уважи в минимален размер. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност, при уважаване на предявения иск, прави възражение за прекомерност на изплатеното адвокатско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение основателност на предявения иск.
Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Между страните не се спори, че на 28.05.2026 година, около 12:10 часа в [населено място], на [улица]на кръстовището с [улица], при посока на движение от [улица]към [улица], полицейски служители при отдел „Пътна полиция“ – СДВР са спрели за проверка лек автомобил „Т. РАВ4“ с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост и управляван от Р. Г. К.. При извършена справка в информационната система е установено, че регистрацията на автомобила е прекратена на 03.02.2026 година на основание чл. 143, ал. 10 от Закона за движението по пътищата (ЗДП) след уведомление от Гаранционния фонд, поради липса на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. На ищеца е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4726906/28.05.2026 година. Непосредствено след проверката, на същия ден 28.05.2026 година, в 12:35 часа, ищецът е сключил валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила си в „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД с период на покритие от 28.05.2026 година (12:35 ч.) до 27.05.2027 година (23:59 ч.) и е представил полицата в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.
Със ЗППАМ № 26-4332-002603/29.05.2026 година на ищеца е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на Свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, и е иззето СУМПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена лично на ищеца срещу разписка на 29.05.2026 година.
С Определение № 22601/05.06.2026 година, постановено по адм.д. № 6792/2026 година по описа на Административен съд – София-град, предварителното изпълнение на оспорената заповед е спряно.
С Решение № 25286/23.06.2026 година, постановено по адм.д. № 6792/2026 година по описа на

Административен съд – София-град, ЗППАМ № 26-4332-002603/29.05.2026 година е отменена. За да постанови този резултат съдът е приел, че административният орган не е уведомил собственика на автомобила за прекратяването на регистрацията, поради което липсва доказано виновно поведение. Отделно от това съдът е приел, че към момента на издаване на заповедта за ЗППАМ (29.05.2026 година) автомобилът вече е имал действаща застраховка „Гражданска отговорност“, представена пред органа, и са били налице материалноправните предпоставки по чл. 143, ал. 10, изр. 2 ЗДП за служебно възстановяване на регистрацията, поради което целите на мярката са били постигнати и налагането ѝ е придобило неоправдан санкционен характер. Решението е окончателно и е влязло в сила в деня на постановяването му 23.06.2026 година.
Ищецът изрично е заявил с молба от 11.10.2026 година, че не прави искане за събиране на гласни доказателства и представяне на медицински документи, като претендира преценка на вредите въз основа на съвкупния писмен доказателствен материал.
Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Отговорността на държавата е обективна, безвиновна и за нейното възникване е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред; 2) актът да е издаден от длъжностно лице при или по повод изпълнение на административна дейност; 3) реално настъпила вреда (имуществена или неимуществена); 4) пряка и непосредствена причинна връзка по смисъла на чл. 4, ал. 1 ЗОДОВ между отменения акт и вредоносния резултат.
Наличието на първите две предпоставки е безспорно установено по делото. ЗППАМ № 26-4332-002603/29.05.2026 година е отменена с влязло в сила съдебно решение. Фактическото изземване на СУМПС със съставянето на акта и връчването на заповедта представлява действие по изпълнение на наложената мярка и вредоносните последици от него произтичат пряко от самия административен акт.
Неимуществените вреди съставляват неблагоприятно засягане на нематериални блага и ценности – душевния мир, емоционалния баланс, личната свобода, правото на придвижване и достойнството на личността. В константната съдебна практика на Върховния административен съд безпротиворечиво се приема, че незаконосъобразното отнемане на свидетелство за управление на Моторно превозно средство обективно и неизбежно нарушава установения ритъм на живот на гражданина. В съвременното общество автомобилът е основно средство за индивидуална мобилност, а внезапното лишаване от правото на управление създава обективни пречки за придвижване, поражда чувство на зависимост от трети лица, стрес, безпокойство, неудобство и душевни притеснения при изпълнение на ежедневните служебни и семейни ангажименти.
За доказването на тези обичайни негативни емоционални реакции не е задължително представянето на медицинска документация или експертизи, след като ищецът не твърди претърпяно клинично заболяване, патологично разстройство или физическо увреждане на здравето. Пряката и непосредствена причинна връзка по чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ е налице, тъй като тези душевни преживявания и битови затруднения са типична, закономерна и непосредствена последица от издаването и изпълнението на отменената ЗППАМ и не биха настъпили без нейното издаване.
Възражението на ответника за съпричиняване по чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ е неоснователно. Разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ изисква доказване на виновно поведение на пострадалия, което да се намира в пряка причинно-следствена връзка със самите вреди от административния

акт. С влязлото в сила Решение № 25286/23.06.2026 година, постановено по адм.д. № 6792/2026 година по описа на Административен съд – София-град със силата на пресъдено нещо е отречено наличието на виновно нарушение от страна на ищеца, като е прието, че същият не е уведомен за прекратяването на регистрацията и че още преди издаване на ЗППАМ той е сключил и представил валидна застраховка. Незаконосъобразният акт на полицейския орган е самостоятелната и единствена пряка причина за вредоносния резултат.
Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 52 ЗЗД, приложим по силата на § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗОДОВ, размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Принципът на справедливостта изисква съдът да отчете конкретните обективни факти по делото – характера, тежестта, интензитета и най-вече продължителността на търпените вреди, като същевременно съобрази обществено-икономическите условия в страната и не допусне обезщетението да се превърне в източник на неоснователно обогатяване.
При определяне на размера на дължимото обезщетение съдът взема предвид следните решаващи обстоятелства: ЗППАМ е връчена на 29.05.2026 година; респ. изпълнена на тази дата. Изпълнението и е спряно на 05.06.2026 година. Следователно реалното фактическо лишаване на ищеца от възможността да управлява автомобил е продължило за изключително кратък период от време – 7 дни, от които 5 работни. Общият период на правна несигурност до окончателната съдебна отмяна на акта на 23.06.2026 година възлиза на 25 дни. Ищецът не е навел твърдения, респ. не е провел доказване, че са настъпили тежки психологически или соматични заболявания, за наложило се медицинско лечение, нито за наложени дисциплинарни санкции на работното му място. В съдебната практика на ВАС при отнемане на СУМПС за значително по-дълги периоди (между 4 и 10 месеца) се присъждат обезщетения в порядъка от 400 до 1 500 евро.
С оглед на тези обективни критерии и краткия период на засягане, съдът приема, че сумата от 250 евро съставлява справедливо, адекватно и съразмерно обезщетение по смисъла на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите като иска за разликата до 2 000 евро следва да се отхвърли.
Искането за присъждане на законната лихва от датата на влизане в сила на отменителното решение е основателно.
Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2004 година по тълк. гр. д. № 3/2004 година на ОСГК на ВКС, при незаконосъобразни унищожаеми административни актове началният момент на забавата и дължимостта на законната лихва е датата на влизане в сила на съдебното решение, с което актът е отменен, тъй като в този момент фактическият състав на непозволеното увреждане по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е окончателно завършен.
Отменителното решение е влязло в сила на 23.06.2026 година, поради което законната лихва се дължи от тази дата до окончателното изплащане на сумата.
Възражението на ответника за необходимост от покана по чл. 84, ал. 2 от ЗЗД е неоснователно, тъй като при деликтната отговорност за вреди от незаконни административни актове длъжникът изпада в забава по силата на закона от момента на влизане в сила на отменителния съдебен акт.
На ищеца следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 44,86 евро, съобразно уважената част (358,50 евро (353,39 евро (адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, вр. чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за възнаграждения за адвокатска работа) + 5,11 евро (платена държавна такса)) х 250,25 евро (уважена част от претенцията (250 евро (обезщетение) + 0,25 евро (законната лихва за периода 23.06. – 29.06.2026 година)) : 2 000 евро (претенция)).
На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 89,48 евро (102,26 евро (юрисконсултско възнаграждение) х 1 750 евро (отхвърлена част) : 2 000 евро (претенция)).

По компенсация на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 44,62 евро (89,48 евро – 44,86 евро).
Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], ДА ЗАПЛАТИ НА Р. Г. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], ет. 9, ап. 34, сумата от 250 (двеста и петдесет) евро, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на незаконосъобразна Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002603/29.05.2026 година, издадена от Полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, отменена с влязло в сила Решение № 25286/23.06.2026 година, постановено по адм.д. № 6792/2026 година по описа на Административен съд – София-град, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.06.2026 година до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до 2 000 евро.
ОСЪЖДА Р. Г. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], ет. 9, ап. 34, ДА ЗАПЛАТИ НА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място], [улица], сумата от 44,62 (четиридесет и четири и 0,62) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :